

mig, thi det, jeg sagde, var, at det var et Misbrug at holde Krigsret over Militære uden at indkalde dem; jeg mente som saa, at Militære for at komme for Krigsret burde indkaldes, og, naar de saa indkaldtes, mente jeg, at dermed fulgte med Nødvendighed, at de fik Løn. At stævne en Militær for Krigsret eller sætte ham i militær Arrest f. Ex. mener jeg kan ikke henføres under det egentlige Begreb om Indkaldelse til Tjeneste. — Endringsforslaget under Nr. 16 skal jeg ikke tale videre om; kun vil jeg henstille til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimeskad), om han ikke vil give mig Medhold i, at saaledes som Forslaget forelaa vedtaget ved anden Behandling, kunde der ikke være ringeste Tvivl om, at Mellemfristerne i den Tid, en Straf skulde affones, ikke faldt ind under de Bestemmelser, som § 31 omhandler, og som skulle komme i Betragtning ved Gfærtjenssten, idet jeg tror, at den ærede Minister, naar han hører, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds i saa Henseende giver mig Medhold, vil søle sig overbevist om, at jeg har Ret. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 22 maa jeg vedblivende formene, at den Adskillelse, der er mellem det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds og mig, væsentlig beror paa, at vi forstaa „militære Tjenesteplichter“ paa forskjellig Maade. Ved „militære Tjenesteplichter“ forstaa jeg i det Mindste ikke samtlige de Plichter, som man skulde kunne ulede af denne Straffelov, saaledes at enhver som helst Overtrædelse af en Bestemmelse i denne Straffelov maatte kunne siges at være en Overtrædelse af de militære Tjenesteplichter. Saaledes vil jeg ikke definere dette Begreb. Ved militære Tjenesteplichter forstaa jeg kun saadanne Plichter, der paahvile En som Militær, og ikke vilde have paahvilet ham, hvis han ikke var Militær. Jeg mener derfor, at der maa udsøndres alle de Forbrydelser, som vilde være strafbare i og for sig efter den borgerlige Straffelov, og kun have en særegen Strafbarhed ved at begaa af Militære, eller som ved at begaa af Militære blive at bedømme paa en Maade, der er forskjellig fra den, hvorpaa de vilde blive bedømte efter den borgerlige Lovgivning. Af de tre Kategorier af Forbrydelser, som det ærede Medlem skælnede imellem — hvilke Kategorier jeg isørigt maa tilstaa, at jeg har Banfselighed ved at holde skarpt ude fra hverandre — tror jeg, at den ene fuldstændig maa udgaa. Lige saa lidt, som jeg mener, at man kan sige om en Embedsmand, der har en Kasse under sin Bevaring, at det er en Embedsplicht for ham ikke at stjæle af Kassen — thi det er en Plicht, der vilde paahvile Enhver, der kom i Forhold til denne Kasse — ligesaa lidt mener jeg, at forskjellige Forbrydelser, der omhandles i denne Lov, f. Ex. at en Mand ikke maa stjæle, naar han staar paa Post over Gjenstande, der betros til hans Varetegt, ere Over-

trædelser af Tjenesteplichter; thi det er en Plicht, der paahviler Enhver, som kommer i Forhold til disse Gjenstande, ikke at stjæle dem, naar de ikke tilhøre ham, og sølgelig kan det ikke henføres under, hvad man begrebsmæssig maa kalde militære Tjenesteplichter. Som saadanne mener jeg nemlig, at man kun kan tage de Plichter, der paahvile Militære som saadanne, og ikke vilde have paahvilet dem, hvis de ikke vare Militære. Nu indbringer det ærede Medlem mig med Hensyn til saadanne positive Forkrifter, som indeholdes i forskjellige militære Anordninger, at, naar Overtrædelserne hidrøre fra selvforsholdt Drukkenskab, befries den Vedkommende ikke derved for den fulde Straf, med andre Ord, at naar det er selve Undladelsen af at opfylde en Plicht, der straffes, kan Vedkommende ikke undgaa at idømmes fuld Straf. I saa Henseende ere vi fuldstændig enige. Derimod mener jeg, at det følger af Sagens Natur, at selvforsholdt Drukkenskab, som har naaet en saadan Grad, at den ubeluffer Tilregnelighed, med Hensyn til Forbrydelser, som vilde være strafbare efter borgerlige Love, men som tillige ere strafbare paa anden Maade efter den militære Lovgivning, bevirker, at den Vedkommende bliver straffri, for saa vidt disse Forbrydelser ikke kunne karakteriseres som Overtrædelser af egentlig militære Tjenesteplichter. Med Hensyn til den tredje Klasse af Forhold, som det ærede Medlem opstillede, nemlig Overtrædelser af Subordinationsplichter, maa jeg tilstaa, at jeg vel kan finde, at Bestemmelsen om, at Drukkenskab i saa Tilfælde ikke ubeluffer Anvendelsen af den høieste Straf, kan være streng; men jeg tror, at det vil være overordentlig farligt at give nogen som helst anden Bestemmelse og at lade den Ranke komme ind blandt de Militære, at naar de have været fuldstændig berusede, er dette en Undskyldning for dem med Hensyn til at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Subordinationsplichten. Bestemmelsen er ganske vist haard; men jeg tror ikke, at nogen militær Lovgivning har den andenledes, og specielt har jeg — uden isørigt at have studeret den tydske militære Straffelov saa nøie — faaet den Opfattelse, at denne netop med Hensyn til disse Forhold erklærer, at i saadanne Tilfælde kan selvforsholdt Drukkenskab ikke medføre Straffrihed. (En Stemme: Jo!) Smidertid, hvormod Alting er, kunde det dog aldrig falde mig ind at gaa ind paa et Forslag som det under Nr. 22 anførte; thi det forekommer mig klart, at enten maa der straffes med den loobestemte Straf eller ikke straffes; enten bør Handlingen være straffri, eller ogsaa bør den straffes med den derfor fastsatte Straf. Den Mellemvei, man her vil gaa, at straffe Personer, som maa erkjendes i Gjerningens Dieblit at have været fuldstændig utilregnelige, med Halvdelen af den Straf, der ellers er foreskrevet, forekommer mig ikke mindre urimeligt end at straffe dem med den fulde Straf. Det er den Slags